

А.М.Горчаков от своя страна бил убеден привърженик на общобалканското действие, защото ако всяка страна воювала поотделно от другите, щяло да се стигне "до безполезно проливане на кръв и влошаване на положението им".²² Несъмнено канцлерът издига Сърбия като ръководител. Това отношение, което несъмнено изразява политиката на официална Русия, подклажда и без това зловредния великосръбски национализъм,²³ поради който се оказва невъзможен какъвто и да е балкански алианс. По-важно в случая е да се подчертае и опасността от използването на четничеството от чужди сили за интереси, нерядко користни. След смъртта на Г.С.Раковски повелята на времето властно изисква еманципирането на българското националноосвободително движение.

Що се отнася до П.Хитов, той се среща с В.Левски, когато подготвя четата си през 1867 г. "За пръв път се запознах с Левски - споделя по-късно войводата с д-р Никола Бобчев - във Влашко, на мушията "Циганка", близо до Букурещ, която държеше под наем Никола Балкански, сродник на Раковски ... обмисляхме с Раковски план за събиране на една чета, която да премине Дунава и да отиде да тършува в Балкана. Като се събираше четата, Бойко Нешов [от Браила] уведоми за това Левски, който по онова време беше учител в доброджанското село Еникьой. Подир няколко дена той [Левски] се озова в мушията "Циганка" и тук Раковски ме запозна с него. Пред нас стоеше момък около 28 години, среден ръст, жив, пъргав, очи сини "чакърести", необикновено светливи, сух, жилав, руса коса, с малки мустаки."²⁴ За байрактар на четата Левски е препоръчан от Раковски.

Четата от 1867г., начело с войводата П.Хитов и знаменосеца Левски, е имала разузнавателни задачи. Тя не е трябвало да влиза в бой с противника, а само да проучи обстановката. Според войводата средства за похода е дал Христо Георгиев, който сам посрещнал четниците в с.Улмени срещу Тутракан и им дал подслон за няколко дена в чифлика си в селото.²⁵ Несъмнено Българската добродетелна дружина в лицето на своя ръководител Хр.Георгиев е искала да получи сведения за готовността на народа в страната да подкрепи четите. Байрактарят Левски отбелязва в Автобиографията как е разглеждал "главни друмища и тънки пътеки". Но много по-важно е намерението му да се свърже с другарите си в Карлово, с които е поддържал кореспонденция и което свидетелства за наличието на предкомитетска формация в родния му град. Иначе не биха могли да се обяснят думите "нашите писма други посрещал". (Във Видинския затвор са съмишлениците на Левски, организирани преди похода на четата.)

П.Хитов е оставил забележителни данни за своя знаменосец, от които извира неповторимо възхищение. Преди всичко войводата подчертава, че сам е избрал Левски на тази отговорна длъжност, защото Раковски бил дал препоръката си, но по-късно я оттеглил. "Левски беше, разбира се, байрактар на четата - съобщава войводата, - която [минава - б.м.] през най-гъсто населените с турци места нагази Балкана. Той беше човек неустрашим, не кусваше ни вино, ни ракия, нито пък пушеше. Едничко нещо, към което имаше страст, бяха свободата на отечеството и старите народни песни, на които той беше майсторски певец."²⁶ В продължение на